

CORINNE HOFMANN

ÎNDRĂGOSTITĂ
DE UN MASAI

Traducere din limba germană de Mihaela Dinklage

POLIROM
2024

Cuprins

Sosirea în Kenya	7
În căutarea lui Lketinga	19
O jumătate de an lungă	25
Revederea	27
Obstacole birocratice.....	41
Despărțirea și plecarea	52
În noua mea patrie	55
Călătoria mea cu Priscilla	60
Întâlnirea cu Jutta	66
Fericită la Maralal	78
Din nou la Mombasa	84
Bolnav la cap	89
<i>You come to my home</i>	95
Land Roverul	112
Pericolele sălbăticiiei	120
Planuri de viitor.....	125
Viața cotidiană.....	135
Elveția, țară străină	142
Africa, noua mea patrie	144
Stres administrativ.....	154
Malaria	161
La spital.....	166
Ceremonia	171

<i>Pole, pole</i>	183
Rămas-bun și bun-venit	191
Căsătoria și voiajul de nuntă	193
<i>Manyatta</i> noastră	197
Nunta samburu	199
Magazinul	207
Poteci prin junglă	222
Soția învățătorului	230
Teama pentru copilul meu	236
Panta morții	240
Ploaia cea mare	245
Mutarea din <i>manyatta</i>	250
<i>Flying doctor</i>	258
Sophia	265
Napirai	268
Întoarcerea în trei	273
Foametea	277
Carantina	286
Nairobi	295
Odihna în Elveția	300
Fețele albe	307
Va fi totul bine?	309
Lipsa de încredere	313
Agravarea	323
Situația disperată	329
Neputință și furie	335
Saliva binecuvântătoare	341
Speranțe noi	344
Dezamăgire amară	358
Fără speranțe	365
Fuga	370

Nunta samburu

Petrecem ultimele zile în coliba mamei. Totul se învâрте în jurul nunții samburu care urmează să aibă loc. În fiecare zi, bărbați sau femei mai în vârstă se adună la mama ca să găsească un moment propice pentru ziua nunții. Aici trăim fără calendar și fără date, totul se orientează după lună. Mie mi-ar plăcea să facem nunta de Crăciun, dar masaii nu cunosc această sărbătoare și, în afară de asta, nu au de unde să știe cum va fi poziționată luna în acel moment. Deocamdată rămâne stabilită această dată. Pentru că până acum nu a mai existat o căsătorie mixtă în aceste locuri, nu putem ști câte persoane vor veni. Vestea se va răspândi din sat în sat și abia în ziua nunții vom vedea cine ne onorează cu prezența. Cu cât vin mai mulți oameni, mai ales bătrâni, cu atât ne bucurăm de mai multă considerație.

Într-o seară, trece pe la noi paznicul de vânătoare, un bărbat calm și impozant, care îmi este imediat simpatic. Din păcate, abia rupe puțină engleză. Discută mult cu Lketinga. După un timp, curiozitatea mă împinge să întreb despre ce este vorba. Soțul meu îmi spune că paznicul de vânătoare vrea să închirieze magazinul pe care tocmai l-a construit și care, în afară de faptul că este folosit ca depozit pentru porumbul părintelui Giuliano, stă gol. Curioasă, întreb cât costă. Ne propune ca a doua zi să mergem să vedem împreună magazinul și apoi să negociem. În noaptea asta am un somn agitat deoarece eu și Lketinga ne-am făcut deja planuri.

Dimineață, după ce ne spălăm la râu, mergem prin sat până la magazin. Soțul meu stă de vorbă cu fiecare persoană pe care

o întâlnește. Discută despre nunta noastră. Până și somalezii ies din magazinele lor și întreabă când va avea loc evenimentul. Dar nici noi nu am aflat încă ceva exact de la bătrâni. Deocamdată vreau să văd magazinul și îi dau ghes lui Lketinga să meargă mai departe.

Paznicul de vânatoare ne așteaptă deja în casa deschisă și goală. Rămân fără grai. Este o clădire din piatră, nu departe de misiune, despre care eu am crezut mereu că este a părintelui Giuliano. Magazinul este imens, cu o ușă mare ce se deschide spre exterior. În dreapta și în stânga sunt ferestre, în mijloc se află un fel de tejghea, iar în spate, la perete, niște rafturi din lemn. O ușă despărțitoare duce într-o altă încăpere mare ce ar putea servi ca depozit sau ca locuință. Îmi pot imagina cu ușurință cum, cu puțină pricepere, voi face din acest loc cel mai frumos magazin din tot Barsaloiul și din împrejurimi. Dar trebuie să îmi ascund entuziasmul dacă nu vreau să ridic prețul chiriei. Cădem de acord asupra unei sume echivalente cu 50 de franci, cu condiția ca Lketinga să obțină autorizație pentru un magazin. Înainte de asta, nu vreau să stabilesc nimic deoarece experiențele pe care le-am avut până acum cu administrația au fost descurajatoare.

Paznicul de vânatoare este de acord, iar noi ne întoarcem la mama. Lketinga îi povestește tot și între cei doi se iscă o dispută. După aceea îmi traduce râzând: „Mama se teme să nu avem probleme cu somalezii dacă lumea nu se va mai duce la magazinele lor. Somalezii sunt periculoși și ar putea să ne poarte gând rău. Ea vrea ca înainte de toate să terminăm cu nunta”.

Apoi, mama se uită lung, foarte lung la mine și mă sfătuiește să-mi acopăr mai bine trunchiul, ca să nu vadă toată lumea că am un bebeluș în burtă. Când aud ce-mi traduce Lketinga, rămân mută. Eu, gravidă? După ce stau un pic pe gânduri, îmi dau seama că menstruația mi-a întârziat deja trei săptămâni, lucru pe care nu l-am conștientizat până acum. Gravidă? Nu, aș observa dacă ar fi așa!

Îl întreb pe Lketinga ce o face pe mama să creadă asta. Ea se apropie de mine și urmărește cu degetul linia venelor care

ajung la sâni. Totuși, nu-mi prea vine să cred și nici nu știu dacă acest lucru m-ar avantaja acum, având în vedere proiectul cu magazinul. Făcând însă abstracție de asta, bineînțeles că îmi doresc să fac copii cu soțul meu, îmi doresc mai ales o fetiță. Mama este convinsă că pronosticul ei este just și îl avertizează pe Lketinga că acum trebuie să mă lase în pace. Întreb surprinsă: „Why?”. Lketinga se străduiește să-mi explice că, dacă o femeie însărcinată are raporturi sexuale cu un bărbat, atunci copiii vor ieși cu nasul turtit. Deși pare să vorbească serios, mie îmi vine să râd. Atâta vreme cât nu sunt sigură de sarcină, vreau să am în continuare viață sexuală.

Peste două zile, când ne întoarcem de la râu, văd multă lume care pălăvrăgește sub copacul mamei. Încă stăm în coliba ei. În *manyatta* noastră ne putem muta abia peste trei zile, ceea ce înseamnă că va trebui să fac singură focul și să răspund de lemne. Apă pot aduce cu mașina de la râu, dacă nu găsesc pe nimeni care să-mi facă acest serviciu pentru ceva bani. Dar, pentru că nu-mi ajung cinci litri, vreau să am în casă un bidon de douăzeci de litri.

Mama intră în *manyatta* și vorbește cu Lketinga. El pare tulburat și îl întreb: „What’s the problem?”. „Corinne, we have to make the ceremony in five days, because the moon is good.” Deci nunta va avea loc peste cinci zile? Atunci trebuie să mergem imediat la Maralal, ca să cumpărăm orez, tutun, ceai, dulciuri, băutură și alte produse!

Lketinga este supărat că nu mai are timp să-și îndeplinească părul în codițe, treabă care durează de dimineață până seara. Chiar și mama este stresată, fiindcă trebuie să prepare cantități mari de bere, ceea ce îi ia aproape o săptămână. Nici nu vrea să ne mai lase să plecăm, dar în sat nu se găsesc nici zahăr, nici orez, doar mălai. Îi dau bani, ca să poată să se apuce de prepararea berii, iar noi doi plecăm.

Din Maralal cumpărăm cinci kilograme de tutun de mes-tecat, pe care trebuie să-l avem neapărat pentru bătrâni, o sută de kilograme de zahăr, fără care nu putem face ceaiul, precum

și douăzeci de litri de lapte pasteurizat, căci nu știu câte femei vor aduce lapte, așa cum se obișnuiește. Nu vreau să risc nimic, vreau să iasă o festivitate frumoasă, chiar dacă nu va veni multă lume. Ne mai trebuie orez, dar momentan nu se găsește. Îmi iau inima-n dinți și întreb la misiunea din Maralal. Din fericire, misionarul ne vinde ultimul lui sac de douăzeci de kilograme. În cele din urmă, trebuie să mergem la școală, ca să-l anunțăm și pe James. Directorul ne spune că elevii au vacanță începând cu 15 decembrie și, ținând cont că festivitățile noastre au loc pe 17 decembrie, va putea veni fără probleme. Abia aștept să-l văd. La sfârșit, mă hotărâsc să cumpăr o canistră veche de benzină, pe care să o curățăm și să o folosim drept rezervor de apă. Mai cumpărăm dulciuri pentru copii, iar la ora cinci mașina este încărcată.

Totuși, ne hotărâm să plecăm imediat, ca să trecem de porțiunea de pădure periculoasă înainte de lăsarea întinericului. Mama răsuflă ușurată când ne vede. Vecinii se strâng imediat ca să cerșească zahăr, dar de data asta Lketinga nu se lasă înduplecat. Doarme în mașină ca să nu dispară nimic.

A doua zi, pleacă să cumpere câteva capre, pe care trebuie să le tăiem. Pe ale noastre nu vreau să le sacrificăm pentru că le cunosc pe fiecare în parte. Mai avem nevoie și de un bou. La râu, încerc să scap de mirosul de benzină din canistră, ceea ce nu este deloc ușor. Toată dimineața rostogolesc pe toate părțile canistra umplută cu Omo și cu nisip până când reușesc să o curăț cât de cât. Trei copii mă ajută cu niște cutii de conserve să o umplu cu apă. Mama stă toată ziua în tufișuri și face bere, pentru că în sat nu are voie.

Spre seară, mă duc la misiune ca să anunț vestea căsătoriei noastre și întreb dacă ne pot împrumuta câteva bănci din biserică și veselă. Părintele Giuliano nu se arată surprins deoarece a aflat deja de nuntă de la angajații lui și îmi garantează că în ziua nunții pot veni să iau lucrurile de care am nevoie. Cu ceva timp în urmă, am depozitat canistrele de benzină la misiune și mi-am lăsat acolo și rochia de mireasă, ca să nu se

murdărească în *manyatta*, așa că îl întreb pe părinte dacă mă lasă să mă schimb la misiune. Se miră că vreau să mă căsătoresc în alb, dar este de acord.

Mai sunt doar două zile până la nuntă și Lketinga tot nu s-a întors de la „vânătoarea lui de capre”. Încep să mă neliniștesc. De vorbit, nu pot vorbi cu nimeni și toată lumea aleargă ocupată de colo-colo. Spre seară își fac apariția elevii, ceea ce mă bucură foarte mult. James are emoții din cauza nunții ce se apropie, iar eu îl rog să-mi descrie cum decurge o nuntă samburu.

În mod normal, festivitatea începe dimineața cu circumcizia miresei în colibă. Mi se taie răsufarea. „Why?”, întreb eu. Pentru că altfel nu este considerată o femeie adevărată și nu poate face copii sănătoși, îmi explică James serios, care de altfel este un băiat educat. Înainte să-mi revin din șoc, Lketinga intră în colibă. Râde la mine, iar eu mă bucur că s-a întors. A adus patru capre mari, ceea ce nu a fost prea ușor, pentru că acestea tot trăgeau să se întoarcă la turma lor.

După ceaiul obișnuit, băieții pleacă, iar eu pot în sfârșit să-l întreb pe Lketinga ce-i cu povestea asta cu circumcizia. Îi spun ferm că sunt dispusă să fac orice pentru el, dar în niciun caz asta. El se uită calm la mine: „Why not, Corinne? All ladies here make this”. Încremenesc și încerc să-l fac să înțeleagă că, în aceste condiții, cu toată dragostea pe care i-o port, eu renunț la căsătorie. Atunci el mă ia în brațe și mă liniștește: „No problem, my wife, I have told to everybody, white people have this”, și arată între picioare, „cut, when they are babies”. Mă uit la el dezorientată, dar, când îmi atinge ușor burta și mă întrebă „How is my baby?”, răsufu ușurată și îi sar de gât. Mai târziu aflu că i-a povestit și mamei despre asta. Apreciez foarte mult că m-a salvat de acest obicei.

Cu o zi înainte de nunta noastră, încep să vină primii oaspeți de departe și se împrăștie în colibe din jur. Iubitul meu pleacă să aducă boul de la fratele lui vitreg, ceea ce durează o zi întreagă. Eu și băieții mergem în tufișuri ca să aducem suficiente lemne de foc. Trebuie să facem câteva ture până să umplem

mașina. Băieții sunt foarte harnici. Seara mergem la râu și umplem toate canistrele pe care le avem. În drum spre casă, îl rog pe James să comande la ceainărie, pentru mâine, *mandazi*, lipiile acelea micuțe. În timp ce aștept în mașină, vine la mine cel mai tânăr dintre proprietarii magazinului, un somalez simpatice, și mă felicită pentru nunta de mâine.

În noaptea de dinaintea nunții, dormim pentru ultima dată în coliba mamei. *Manyatta* noastră este gata, dar eu am vrut să ne mutăm în ea abia în ziua nunții. Oricum Lketinga a fost mereu plecat în ultimele zile și nu am vrut să dorm singură în colibă.

Ne trezim devreme, iar eu am mari emoții. Mă duc jos la râu ca să-mi spăl părul. Lketinga se duce cu băieții la misiune ca să aducă bănci și veselă. Când mă întorc, e deja mare agitație. Băncile sunt puse la umbră, sub copac, iar fratele mai mare al lui Lketinga face ceai într-o oală uriașă. Acum Lketinga se duce și el la râu ca să-și pună podoabele. Ne dăm întâlnire peste o oră la misiune. Acolo mă îmbrac cu rochia de mireasă și îmi pun bijuteriile potrivite. Angajatul lui Giuliano mă ajută. Rochia îmi e fixă și încep să cred și eu că sunt gravidă. Stă cam strânsă pe sâni și pe burtă. Când îmi termin machiajul, părintele Giuliano stă mut în pragul ușii. A trecut mult timp de când n-am mai primit un compliment. Râzând, îmi spune că rochia aceasta albă și lungă până-n pământ nu este potrivită pentru *manyatta* și mai ales pentru mă răcinii de aici. Superb pictat, iată că apare și iubitul meu, care a venit să mă ia. Mă întrebă puțin deranjat de ce m-am îmbrăcat cu o astfel de rochie. Jenată, îi răspund râzând: „Ca să fiu frumoasă”. Bine că am în picioare sandale de plastic albe normale, și nu pantofi europeni cu toc! Giuliano acceptă invitația noastră.

Când cobor din mașină, copiii și adulții mă privesc cu niște ochi mari, căci nu au mai văzut niciodată o astfel de rochie. Mă simt stânjenită și nu știu ce ar trebui să fac acum. Peste tot se gătește, caprele sunt curățate și tranșate. Deși este abia trecut de ora zece, au venit deja peste cincizeci de persoane. Bărbații